

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 kwietnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Onix Asigurări SA/Istituto per la Vigilanza Sulle Assicurazioni (IVASS)

(Sprawa C-559/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 73/239/EWG — Dyrektywa 92/49/EWG — Zasada jednolitego zezwolenia — Zasada nadzoru państwa członkowskiego pochodzenia — Artykuł 40 ust. 6 — Pojęcie „nieprawidłowości” — Reputacja akcjonariuszy — Nałożony na zakład ubezpieczeniowy z siedzibą w państwie członkowskim zakaz zawierania nowych umów na terytorium innego państwa członkowskiego)

(2017/C 202/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Onix Asigurări SA

Strona pozwana: Istituto per la Vigilanza Sulle Assicurazioni (IVASS)

Sentencja

Dyrektywę Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniającą dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecią dyrektywę w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenie na życie), a w szczególności jej art. 40 ust. 6, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by organy nadzoru państwa członkowskiego przyjmowały – wobec zakładu ubezpieczeń bezpośrednich, innych niż ubezpieczenia na życie, prowadzących działalność na terytorium tego państwa członkowskiego w ramach swobody świadczenia usług – w trybie pilnym, w celu ochrony interesów ubezpieczonych i innych podmiotów mających prawo do świadczeń z tytułu ubezpieczenia, środki, takie jak zakaz zawierania nowych umów na rzeczonym terytorium, których podstawą jest stwierdzenie w ramach swobodnego uznania niespełnienie – pierwotne bądź następcze – subiektywnego warunku wydania zezwolenia na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej, takiego jak warunek dotyczący reputacji. Dyrektywa ta nie stoi natomiast na przeszkodzie temu, by w ramach wykonywania uprawnień przyznanych mu w pilnych wypadkach państwo członkowskie świadczenia usług ustalało, czy pewne braki, względnie niepewność co do zarządzania zakładem ubezpieczeń przez osoby o nieposzlakowanej opinii, wskazują na rzeczywiste i nieuchronne ryzyko wystąpienia nieprawidłowości ze szkodą dla ubezpieczonych lub innych podmiotów mających prawo do świadczeń z tytułu ubezpieczenia i by w odnośnym przypadku natychmiast przyjmowało właściwe środki, takie jak – w odnośnym przypadku – zakaz zawierania nowych umów na terytorium owego państwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 kwietnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – A-Rosa Flussschiff GmbH/Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d’allocations familiales d’Alsace (Urssaf), następcy prawnemu Urssaf du Bas-Rhin, Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden

(Sprawa C-620/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Pracownicy migrujący — Zabezpieczenie społeczne — Właściwe ustawodawstwo — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 14 ust. 2 lit. a) — Rozporządzenie (EWG) nr 574/72 — Artykuł 12a pkt 1a — Umowa między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską — Personel pływający — Pracownicy oddelegowani do innego państwa członkowskiego — Oddział szwajcarski — Zaświadczenie E 101 — Moc dowodowa]

(2017/C 202/06)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A-Rosa Flussschiff GmbH

Strona pozwana: Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales d'Alsace (Urssaf), następcą prawny Urssaf du Bas-Rhin, Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden

Sentencja

Wykładni art. 12a pkt 1a rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 647/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy dokonywać w ten sposób, że wydane na podstawie art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 647/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r., przez instytucję wyznaczoną przez właściwy organ państwa członkowskiego zaświadczenie E 101 wiąże zarówno instytucję zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym praca jest wykonywana, jak i sądy tego państwa członkowskiego, nawet gdy stwierdzą one, że warunki wykonywania pracy przez danego pracownika w sposób oczywisty nie wchodzą w zakres przedmiotowy stosowania tego przepisu rozporządzenia nr 1408/71.

⁽¹⁾ Dz.U. C 48 z 8. 2.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 kwietnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Perpignan – Francja) – postępowanie karne przeciwko Noria Distribution SARL

(Sprawa C-672/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2002/46/WE — Zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych — Witaminy i składniki mineralne, które można stosować w produkcji suplementów żywnościowych — Maksymalne ilości — Kompetencja państw członkowskich — Przepisy krajowe ustalające te ilości — Wzajemne uznawanie — Brak — Zasady i kryteria obowiązujące przy ustalaniu maksymalnych ilości)

(2017/C 202/07)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Perpignan

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Noria Distribution SARL

przy udziale: Procureur de la République, Union fédérale des consommateurs des P.O (Que choisir)

Sentencja

1) Przepisy dyrektywy 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych oraz postanowienia traktatu FUE dotyczące swobodnego przepływu towarów należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom państwa członkowskiego, takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, które nie przewidują procedury dotyczącej wprowadzenia na rynek tego państwa członkowskiego suplementów żywnościowych, w których zawartość substancji odżywczych przekracza maksymalne dzienne dawki określone przez te przepisy, a które są legalnie produkowane lub sprzedawane w innym państwie członkowskim.